

დანიელის წიგნი — ას სამოცდამეორე

რომის წინასწარმეტყველური დრო: ხილვის გამოცხადება

Jeff Pippenger

2024-03-27

რომი ამყარებს ხილვას, და რომი გამოცხადება თავის „დროსში“. ეს არის დის უაითის განცხადება, სადაც იგი ამბობს იმას, რაც აშკარად გასაგებად უნდა იქნას მიჩნეული:

„გამოცხადება დაბეჭდილი წიგნია, მაგრამ იგი ასევე გახსნილი წიგნიც არის. მასში აღწერილია საოცარი მოვლენები, რომლებიც უნდა მოხდეს ამ დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ დღეებში. ამ წიგნის სწავლანი განსაზღვრულია და არა მისტიკური და გაუგებარი. მასში აღებულია წინასწარმეტყველების იგივე ხაზი, რაც დანიელშია. ზოგი წინასწარმეტყველება ღმერთმა გაიმეორა, რითაც აჩვენა, რომ მათ მნიშვნელობა უნდა მიენიჭოს. უფალი არ იმეორებს იმას, რასაც დიდი მნიშვნელობა არა აქვს.“ Manuscript Releases, ტომი 9, 8.

„უფალი არ იმეორებს იმას, რასაც დიდი მნიშვნელობა არ აქვს,“ ხოლო რომთან დაკავშირებული „ჟამნი“ კვლავ და კვლავ მეორდება. „დიდი მნიშვნელობა“ აქვს რომთან დაკავშირებული „ჟამის“ გაგებას, რადგან სწორედ ეს ამჟღავნებს რომს, როგორც იმ საგანს, რომელიც ხილვას ადგენს. შვიდგზის არის პირდაპირ მოხსენიებული დანიელსა და გამოცხადებაში პაპის მმართველობის ათას ორას სამოცი წელი.

და იგი უზენაესის წინააღმდეგ დიად სიტყვებს ილაპარაკებს, და უზენაესის წმიდებს დაჩაგრავს, და განიზრახავს ჟამთა და რჯულის შეცვლას; და ისინი მის ხელში მიეცემიან ერთ ჟამამდე და ჟამთა და ნახევარ ჟამამდე. დანიელი 7:25.

და მოვისმინე სელით შემოსილი კაცი, რომელიც მდინარის წყალთა ზემოთ იდგა, როცა ასწია თავისი მარჯვენა ხელი და თავისი მარცხენა ხელი ზეცისკენ და დაფიცა მისით, ვინც უკუნითი უკუნისამდე ცოცხლობს, რომ ეს იქნება ჟამისთვის, ჟამთაათვის და ნახევარი ჟამისთვის; და როცა დაასრულებს წმიდა ერის ძალის გაფანტვას, ყოველივე ეს აღსრულდება. დანიელი 12:7.

მაგრამ ტაძრის გარეთ არსებული ეზო დატოვე და ნუ გაზომავ მას; რადგან იგი წარმართებს მიეცა, და ისინი წმიდა ქალაქს ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. გამოცხადება 11:2.

და მივცემ ძალაუფლებას ჩემს ორ მოწმეს, და იწინასწარმეტყველებენ ათას ორას სამოც დღეს, ძაძით შემოსილნი. გამოცხადება 11:3.

და დედაკაცი გაიქცა უდაბნოში, სადაც მას აქვს ღმერთისგან გამზადებული ადგილი, რათა იქ კვებავდნენ მას ათას ორას სამოც დღეს. გამოცხადება 12:6.

და ქალს მიეცა დიდი არწივის ორი ფრთა, რათა გაფრინებულიყო უდაბნოში, თავის ადგილას, სადაც იკვებება ჟამის, ჟამთა და ნახევარი ჟამის განმავლობაში, გველის

პირისგან. გამოცხადება 12:14.

და მიეცა მას პირი, რომელიც მეტყველებდა დიდებულ სიტყვებსა და გმოებებს; და მიეცა მას ძალაუფლება, ემოქმედა ორმოცდაორ თვეს. გამოცხადება 13:5.

ეს შვიდი პირდაპირი მინიშნება რომის სხვადასხვა განსაზღვრულ წინასწარმეტყველურ მახასიათებელს წარმოგვიდგენს. სწორედ ამ მონაკვეთებში ვლინდება რომი. და-სუაითი ამატებს, რომ ეს პერიოდები აგრეთვე წარმოდგენილია როგორც „სამი წელი და ნახევარი, ანუ 1260 დღე“. ბიბლიაში ვერ ნახავთ არც „სამ წელსა და ნახევარს“ და არც „ათას ორას სამოც დღეს“. და-სუაითი უბრალოდ შესაბამისად იყენებს ამ შვიდი მითითების გამოთვლას.

მე-13 თავში (მუხლები 1–10) აღწერილია სხვა მხეცი, „ჯიქს მსგავსი,“ რომელსაც ურჩხულმა მისცა „თავისი ძალა, და თავისი ტახტი, და დიდი ხელმწიფება.“ ეს სიმბოლო, როგორც პროტესტანტთა უმრავლესობას სწამდა, წარმოადგენს პაპობას, რომელმაც დაიმკვიდრა ძალა, ტახტი და ხელმწიფება, რომელთაც ოდესღაც ფლობდა ძველი რომის იმპერია. ჯიქს მსგავს მხეცზე ნათქვამია: „მიეცა მას პირი, რომელიც დიდ სიტყვებსა და გმოებებს ლაპარაკობდა.... და გახსნა თავისი პირი ღმერთის მიმართ გმოებისთვის, რათა ეგმო მისი სახელი, და მისი კარავი, და ისინი, რომელნიც ცაში მკვიდრობენ. და მიეცა მას, რომ ეომა წმიდებს და დაეძლია ისინი; და მიეცა მას ხელმწიფება ყოველ ტომზე, და ენაზე, და ერზე.“ ეს წინასწარმეტყველება, რომელიც თითქმის იდენტურია დანიელის 7-ში მცირე რქის აღწერილობასთან, უდავოდ მიუთითებს პაპობაზე.

„მიეცა მას ძალა, ემოქმედა ორმოცდაორი თვის განმავლობაში.“ და, ამბობს წინასწარმეტყველი, „ვიხილე მისი ერთ-ერთი თავი, თითქოს სასიკვდილოდ იყო დაჭრილი.“ და კვლავ: „ვინც ტყვეობაში მიიყვანს, თვითონ წავა ტყვეობაში; ვინც მახვილით კლავს, მახვილითვე უნდა იქნეს მოკლული.“ ორმოცდაორი თვე იგივეა, რაც „ჟამი, ჟამნი და ნახევარი ჟამისა“, სამნახევარი წელი, ანუ 1260 დღე, დანიელის 7-დან — დრო, რომლის განმავლობაშიც პაპობრივი ძალაუფლება უნდა ჩაგრავდეს ღვთის ერს. ეს პერიოდი, როგორც წინა თავებშია ნათქვამი, დაიწყო პაპობის უზენაესობით, ახ. წ. 538 წელს, და დასრულდა 1798 წელს. იმ დროს პაპი საფრანგეთის ჯარმა ტყვედ აიყვანა, პაპობრივმა ძალაუფლებამ თავისი სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო, და აღსრულდა წინასწარმეტყველება: „ვინც ტყვეობაში მიიყვანს, თვითონ წავა ტყვეობაში.““ დიადი ბრძოლა, 439.

სამნახევარ წელიწადსაც იმ „ჟამად“ მიჩნევის შთაგონებული ავტორიტეტით, რომელიც რომს „გამოავლენს“, რომის შესახებ სხვა ბიბლიური მინიშნებებიც იკვეთება.

მაგრამ ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: მრავალი ქვრივი იყო ისრაელში ელიას დღეებში, როდესაც ცა დაიხშო სამი წლითა და ექვსი თვით, როდესაც დიდი შიმშილი იყო მთელ ქვეყანაში. ლუკა 4:25.

ელიას სამი წელი და ნახევარი უკავშირებს ამ დროს იეზუბელს, რომელიც პაპური რომის სიმბოლოა თიათირის ეკლესიაში.

მაგრამ მაქვს შენს წინააღმდეგ რამდენიმე რამ, რადგან ნებას აძლევ იმ დედაკაცს, იეზებელს, რომელიც თავის თავს წინასწარმეტყველად აცხადებს, ასწავლოს და აცდუნოს ჩემი მსახურნი, რათა იმრუშონ და ჭამონ კერპებისთვის შეწირული. და მივეცი მას დრო, რათა მოენანია თავისი სიძვის გამო, მაგრამ არ მოინანია. გამოცხადება 2:20, 21.

მეოთხე ეკლესიისთვის მიცემული „დრო“, რომელსაც იეზებელით არის წარმოდგენილი, ასევე „სივრცეც“ არის.

ელია ჩვენნაირი ვნებების მქონე კაცი იყო, და გულმოდგინედ ილოცა, რომ არ ეწვიმა; და დედამიწაზე არ უწვია სამი წლისა და ექვსი თვის განმავლობაში. იაკობი 5:17.

ორმოცდარი თვის იმავე პერიოდად ყოფნაზე, რაც ათას ორას სამოც დღეს შეესაბამება, კომენტირებისას, და უაითი ამ პერიოდს განსაზღვრავს როგორც „იმ დღეებს“, რომელთაც ქრისტე მოიხსენიებდა.

აქ მოხსენიებული პერიოდები — „ორმოცდარი თვე“ და „ათას ორასი სამოცდაათი დღე“ — ერთსა და იმავეს წარმოადგენს და ერთნაირად აღნიშნავს იმ დროს, როდესაც ქრისტეს ეკლესიას რომისგან ჩაგვრა უნდა განეცადა. პაპის უზენაესობის 1260-წლიანი პერიოდი დაიწყო ქრისტეს შობიდან 538 წელს და, შესაბამისად, უნდა დასრულებულიყო 1798 წელს. იმ დროს საფრანგეთის არმია რომში შევიდა, პაპი ტყვედ აიყვანა, და იგი გადასახლებაში გარდაიცვალა. თუმცა მალევე ახალი პაპი იქნა არჩეული, მას შემდეგ პაპის იერარქიას აღარასოდეს შეძლება იმ ძალაუფლების ხელში ჩაგდება, რომელიც მანამდე გააჩნდა.

„ეკლესიის დევნა არ გაგრძელებულა მთელი 1260 წლის პერიოდის განმავლობაში. ღმერთმა, თავისი ხალხის მიმართ წყალობით, შეამოკლა მათი ცეცხლოვანი განსაცდელის დრო. ეკლესიის თავზე დასატეხი „დიდი გასაჭირის“ წინასწარმეტყველებისას მაცხოვარმა თქვა: „და რომ არ შემოკლებულიყო ის დღეები, ვერავინ გადარჩებოდა; მაგრამ რჩეულთა გულისათვის შემოკლება ის დღეები.“ მათე 24:22. რეფორმაციის გავლენით დევნას ბოლო მოეღო 1798 წლამდე.“ The Great Controversy, 266.

ქრისტე და და უაიტი გამოთქმას „იმ დღეთა“ იმ „დროად“ განსაზღვრავენ, რომელიც პაპურ რომს აღნიშნავს. როდესაც დანიელი მეთერთმეტე თავის ოცდამეთერთმეტე მუხლში ლაპარაკობს დევნაზე, რომელიც პაპობის დედამიწის ტახტზე დამყარებას მოჰყვა, იგი დევნის იმ დროს „მრავალ დღედ“ მოიხსენიებს.

და მხედრობა დადგება მის მხარეზე, და შებილწავენ ძალის საწმიდარს, და მოსპობენ ყოველდღიურ მსხვერპლშეწირვას, და დაადგენენ გაპარტახების შემქმნელ სიბილწეს. ხოლო ისინი, რომელნიც აღთქმის წინააღმდეგ უკეთურებას სჩადიან, მან პირფერობით გარყვნას; მაგრამ ხალხი, რომელმაც იცის თავისი ღმერთი, გამაგრდება და საქმენი მოიმოქმედოს. და გონიერნი ხალხში მრავალს დაარიგებენ; თუმცა დაეცემიან მახვილითა და ალით, ტყვეობითა და ძარცვით, მრავალ დღე. დანიელი 11:31–33.

რომი გამოცხადებულია იმ წინასწარმეტყველურ დროსთან კავშირში, რომელიც მასთან არის დაკავშირებული; ამიტომაც ამბობს პავლე, რომ ცოდვის კაცი გამოცხადდება „თავის დროს“. ის ფაქტი, რომ რომი ამყარებს ხილვას, რომლის ცოდნის გარეშე ჩვენ ვიღუპებით, ცხადყოფს, რატომ არის ის წინასწარმეტყველური დრო ასე ხშირად და ამდენი სახით წარმოდგენილი, რადგან ღმერთი „არ იმეორებს იმას, რასაც დიდი მნიშვნელობა არ აქვს“. წინა მუხლებშიც აღნიშნულია ამ დროის მონაკვეთის დასასრული.

და ხალხში გონიერნი მრავალს დამოდღვრავენ; თუმცა ისინი ბევრ დღეს დაეცემიან მახვილით, ცეცხლით, ტყვეობითა და ძარცვით. და როცა დაეცემიან, მცირედი შეწევნით შეეწევნიან მათ; მაგრამ მრავალნი მიეკვრიან მათ პირფერობით. და გონიერთაგან ზოგნი დაეცემიან, რათა გამოიცადონ, განიწმინდონ და გათეთრდნენ აღსასრულის ჟამამდე, რადგან ეს ჯერ კიდევ დანიშნული დროისთვისაა. დანიელი 11:33–35.

„აღსასრულის დრო“ „ჯერ კიდევ დანიშნული დროისთვის არის.“ ებრაული სიტყვა „დანიშნული“ არის „moed“ და ნიშნავს განსაზღვრულ დროს ან დანიშნულ შეხვედრას. „დანიშნული დროის“ წინასწარმეტყველური მნიშვნელობა და მნიშვნელოვნობა დანიელის წიგნში იმით განისაზღვრება, თუ რამდენჯერ არის იგი მოხსენიებული. ლაოდუკიელ ადვენტისტთაგან ძალიან ცოტა, თუ საერთოდ ვინმე, აღიარებს, რომ 1989 წელი იყო „აღსასრულის დრო“ და, მაშასადამე, 1989 წელი იყო დანიშნული დრო. ეს იყო ღმერთის მიერ დადგენილი დანიშნულება, როდესაც მას უნდა მოეხსნა ბეჭედი ცოდნისთვის ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობასთან დაკავშირებით. ამ მიზეზით, დანიელის წიგნი იძლევა მოწმობებს იმ ფაქტის შესახებ, რომ „დანიშნული დრო“ აღნიშნავს „აღსასრულის დროის“ დადგომას. დანიელის მერვე თავში ეს წინასწარმეტყველური სიმბოლო არის წარმოდგენილი.

და გავიგონე კაცის ხმა ულაის ნაპირებს შორის, რომელმაც შესძახა და თქვა: გაბრიელ, ამ კაცს ხილვა გააგებინე. და მოვიდა ახლოს იმ ადგილას, სადაც მე ვიდექი; და როდესაც მოვიდა, შემეშინდა და პირქვე დავეცი; ხოლო მან მითხრა: გაიგე, ძეო კაცისა, რადგან ხილვა აღსასრულის ჟამისთვის არის. და როცა ის მელაპარაკებოდა, ღრმა ძილით ვიყავი პირქვე მიწაზე; მაგრამ შემეხო, და ფეხზე დამაყენა. და თქვა: აჰა, გაცნობებ, რა იქნება რისხვის უკანასკნელ დასასრულში; რადგან დანიშნულ ჟამს იქნება აღსასრული. დანიელი 8:16–19.

როგორც მეთერთმეტე თავში, ამ მუხლებში გამოთქმაში „აღსასრულის ჟამი“ სიტყვა „აღსასრული“ სხვა ებრაული სიტყვაა, ვიდრე ის, რომელიც ითარგმნება როგორც „დანიშნული“. აღსასრულის ჟამი წარმოადგენს პერიოდს, რომელიც იწყება დანიშნულ ჟამს. „დანიშნული ჟამი“ (moed) არის დანიშვნა, ხოლო აღსასრულის ჟამი (ებრაული სიტყვა „gets“) არის დროის პერიოდი, რომელიც იწყება დანიშნულ ჟამს. სწორედ ეს „ჟამი“ ამჟღავნებს რომს, და ეს „ჟამი“ იმდენად მნიშვნელოვანია, რომ ამ დროის პერიოდის დასასრული და პერიოდი, რომელიც ამ ჟამის დასასრულს მოსდევს, რამდენიმე მოწმობით არის წარმოდგენილი. დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეოთხე მუხლში წარმართული რომი დახასიათებულია, როგორც მსოფლიოზე „ჟამის“

განმავლობაში მმართველი.

სიმბოლური „დრო“ არის სამას სამოცი წელი, რადგან ბიბლიურ წელიწადში სამას სამოცი დღეა. წარმართული რომი მეფობდა ერთი „დროის“ განმავლობაში, ხოლო პაპური რომი — „დრო, დროებისა და ნახევარი დროის“ განმავლობაში. თანამედროვე რომი მეფობს სიმბოლური „საათის“ განმავლობაში, ანუ სიმბოლური „ორმოცდაორი თვის“ განმავლობაში. 1844 წლის შემდეგ აღარ არსებობს წინასწარმეტყველური დრო, ამიტომ „საათი“ და „ორმოცდაორი თვე“ არის პერიოდი მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დადგომიდან ადამიანთა გამოსაცდელი ვადის დახურვამდე. მაგრამ წარმართული რომი უზენაესად მეფობდა აქტიუმის ბრძოლიდან მკ. წ. 31 წელს, ვიდრე კონსტანტინემ იმპერიის დედაქალაქი კონსტანტინოპოლში გადაიტანა 330 წელს. ჩვენ ვიცით, რომ ქვემოთ მოყვანილი მუხლები წარმართულ რომზე ლაპარაკობს, რადგან ქრისტე წარმოდგენილია როგორც „აღთქმის მთავარი“, რომელიც „შეიმუხრება“, როდესაც იგი ჯვარს აცვეს. იმ დროს მმართველი ძალა წარმართული რომი იყო, ამიტომ მუხლები, რომლებსაც ახლა განვიხილავთ, წარმართულ რომს განსაზღვრავს.

და მის ადგილას აღდგება საძაგელი კაცი, რომელსაც სამეფოს პატივს არ მისცემენ; მაგრამ იგი მშვიდობიანად მოვა და მლიქვნელობით მოიპოვებს სამეფოს. და წარღვნის ძალებით მის წინაშე წაირეცხებიან და შეიმუხრებიან; ასევე აღთქმის მთავარი. და მასთან კავშირის დადების შემდეგ იგი მზაკვრად იმოქმედებს, რადგან აღდგება და მცირე ხალხით გაძლიერდება. იგი მშვიდობიანად შევა კიდეც სამთავროს უმსუქნეს ადგილებში; და მოიმოქმედებს იმას, რაც მის მამებს არ მოუმოქმედებიათ და არც მისი მამების მამებს; მათ შორის გაანაწილებს ნადავლს, ძარცვასა და სიმდიდრეს; და სიმაგრეების წინააღმდეგ თავის განზრახვებსაც მოიფიქრებს, თუმცა მხოლოდ დროით. დანიელი 11:21–24.

ამ მუხლების უკანასკნელ ფრაზაში სიტყვა „against“ სინამდვილეში ნიშნავს „from“-ს, და მუხლი ამბობს, რომ წარმართული რომი იმმართველებს (წინასწარ გამოავლენს თავის ზრახვებს) „თავისი“ სიმაგრიდან (ქალაქი რომიდან) სამას სამოცი წლის განმავლობაში.

„მუხლი 24. იგი მშვიდობიანად შევა ქვეყნის ყველაზე ნოყიერ ადგილებშიც კი; და გააკეთებს იმას, რაც მის მამებს არ გაუკეთებიათ და არც მისი მამების მამებს; მათ შორის მიმოფანტავს ნადავლს, ძარცვას და სიმდიდრეებს; და ციხესიმაგრეთა წინააღმდეგაც განიზრახავს თავის ზრახვებს, თუმცა მხოლოდ დროით.“

ჩვეულებრივი ხერხი, whereby რომამდე არსებულ დღეებამდე ერები შედიოდნენ ძვირფას პროვინციებსა და მდიდარ მიწა-წყალზე, იყო ომი და დაპყრობა. ახლა რომს უნდა გაეკეთებინა ის, რაც არც მამებს და არც მათ მამებს არ გაეკეთებინათ; კერძოდ, ეს შენაძენები მშვიდობიანი გზით მიეღო. ამიერიდან დამკვიდრდა მანამდე არგაგონილი წესი, რომ მეფეები თავიანთ სამეფოებს ანდერძით რომაელებს უტოვებდნენ. ამ გზით რომი დაეუფლა ვრცელ პროვინციებს.

„და მათ, ვინც ამგვარად რომის ბატონობის ქვეშ მოექცა, ამით მცირედი სარგებელი როდი ეძლეოდათ. მათ კეთილად და შემწყნარებლურად ეპყრობოდნენ. ეს ჰგავდა

ნადავლისა და ალაფის მათ შორის განაწილებას. ისინი თავიანთი მტრებისაგან დაცულნი იყვნენ და რომაული ძალაუფლების მფარველობის ქვეშ მშვიდობასა და უსაფრთხოებაში განისვენებდნენ.

„ამ მუხლის უკანასკნელ ნაწილს ეპისკოპოსი ნიუტონი განმარტავს როგორც სიმაგრეებიდან, და არა მათ წინააღმდეგ, მოწყობილობათა წინასწარ განზრახვას. სწორედ ასე მოიქცნენ რომაელებიც თავიანთი შვიდბორცვიანი ქალაქის ძლიერი ციხე-სიმაგრეიდან. „თუმცა მხოლოდ ჟამამდე“; უეჭველად, წინასწარმეტყველური ჟამი, 360 წელი. რომელი წერტილიდან უნდა დაითვალოს ეს წლები? ალბათ იმ მოვლენიდან, რომელიც მომდევნო მუხლშია წარმოდგენილი.

„25-ე მუხლი. და აღძრავს იგი თავის ძალასა და გამბედაობას სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ დიდი ლაშქრით; და სამხრეთის მეფეც აღიძვრება საბრძოლველად მეტად დიდი და ძლიერი ლაშქრით; მაგრამ ვერ გაუძლებს, რადგან მის წინააღმდეგ მზაკვრულ ზრახვებს დასახავენ.“

„23-ე და 24-ე მუხლებით ჩვენ ჩამოვდივართ იმ კავშირის შემდეგ პერიოდამდე, რომელიც იუდეველებსა და რომაელებს შორის ძვ. წ. 161 წელს დაიდო, იმ დრომდე, როდესაც რომმა საყოველთაო ბატონობა მოიპოვა. ახლა ჩვენს წინაშე არსებული მუხლი გვიჩვენებს სამხრეთის მეფის, ეგვიპტის, წინააღმდეგ მიმართულ ძლიერ ლაშქრობას და დიდსა და ძლიერ ლაშქრებს შორის გამორჩეული ბრძოლის მოხდენას. მოხდა კი მსგავსი მოვლენები ამ დროის ახლოს რომის ისტორიაში? — მოხდა. ეს ომი იყო ეგვიპტესა და რომს შორის ომი; ხოლო ეს ბრძოლა იყო აკციუმის ბრძოლა. მოკლედ გადავხედოთ იმ გარემოებებს, რომლებმაც ამ დაპირისპირებამდე მიიყვანა.“ ურია სმიტი, *Daniel and the Revelation*, 271–273.

შემდგომ მუხლებში დანიელი კვლავ მიუთითებს დანიშნულ დროსა და დასასრულზე.

და აღძრავს იგი თავის ძალას და თავის სიძაბავს სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ დიდი ლაშქრით; და სამხრეთის მეფეც აღიძვრის საბრძოლველად ძალზე დიდი და ძლიერი ლაშქრით; მაგრამ ვერ გაუძლებს, რადგან მის წინააღმდეგ მზაკვრულ განზრახვებს დასახავენ. ხოლო ისინი, ვინც მისი სუფრიდან იკვებებიან, დაღუპავენ მას, და მისი ლაშქარი გადაიღვარება; და მრავალი დაეცემა დახოცილი. და ორივე ამ მეფის გული ბოროტების ქმნისკენ იქნება მიდრეკილი, და ერთსა და იმავე ტაბლასთან სიცრუეს ილაპარაკებენ; მაგრამ ეს ვერ წარემართება, რადგან აღსასრული ჯერ კიდევ დანიშნულ ჟამს იქნება. შემდეგ იგი დაბრუნდება თავის ქვეყანაში დიდი სიმდიდრით; და მისი გული წმიდა აღთქმის წინააღმდეგ იქნება; და საქმეს მოიმოქმედებს, და დაბრუნდება თავის ქვეყანაში. დანიშნულ ჟამს კვლავ მოვა და წავა სამხრეთისკენ; მაგრამ ეს არ იქნება ისე, როგორც პირველი, ან როგორც უკანასკნელი. დანიელი 11:25–29.

მერვე თავში გაბრიელმა განსაზღვრა, რომ „ხაზონი“, ორი ათას ხუთას ოცი წლის ხილვა, დანიშნულ დროს დასრულდებოდა, და შემდეგ დაიწყებოდა პერიოდი, რომელსაც წარმოადგენს „აღსასრულის ჟამი“. ამ მონაკვეთში დანიშნული დრო არის იმ სამას სამოცი წლის დასასრული, როდესაც წარმართული რომი მსოფლიოს უზენაესი ძალაუფლებით განაგებდა. ამ მონაკვეთში არ არის „აღსასრულის ჟამი“, რადგან

არაფერი იყო დაბეჭდილი, რაც ისტორიის იმ პერიოდის დასასრულს უნდა გახსნილიყო.

დანიელის მერვე თავში, „რისხვის“ „უკანასკნელი აღსასრულის“ ხილვა, რომელიც იყო ორი ათას ხუთასი და ოცი წელი და სრულდებოდა იმავე დროს, როდესაც ორი ათას სამასი წელი დასრულდა, დაბეჭდილი იყო „აღსასრულის ჟამამდე“, რადგან 1844 წელს, რომელიც ორივე ხილვისათვის დანიშნული ჟამი იყო, მესამე ანგელოზის ნათელი გაიხსნა. დანიელის მეთერთმეტე თავში, ოცდამეათე მუხლიდან ოცდამეექვსე მუხლამდე, 1798 წელს „პირველი რისხვის“ დასასრულს, უნდა დამდგარიყო პერიოდი, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „აღსასრულის ჟამი“, როდესაც პირველი ანგელოზის ნათელი გაიხსნა. ამიტომ, წარმართული რომის დროის წინასწარმეტყველებას არ ჰქონდა აღსასრულის ჟამი, არამედ მხოლოდ დანიშნული ჟამი, რომელიც მიუთითებდა, როდის დასრულდა სამას სამოცი წელი; ხოლო 1798 წლის დანიშნულმა ჟამმა და 1844 წლის დანიშნულმა ჟამმა ორივემ გახსნა უწყება, რომელიც გასაგები უნდა გამხდარიყო იმ პერიოდში, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „აღსასრულის ჟამი“.

რომი ცხადდება ისე, როგორც იგი წინასწარმეტყველურადაა წარმოჩენილი თავის წინასწარმეტყველურ ჟამში. „ჟამი, ჟამნი და ნახევარი ჟამი“, „ორმოცდაორი თვე“, „ათას ორას სამოცი დღე“ და „სამნახევარი წელიწადი“ არის ზოგიერთი იმ მრავალგვარი სიმბოლოდან, რომლებიც წარმოადგენენ იმ პერიოდს, როდესაც პაპობა ბნელ საუკუნეებში ბატონობდა. დროის მონაკვეთი, რომელიც მილერიტების მოძრაობას ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობასთან აკავშირებს, არის ას ოცდაექვსი წელი. ას ოცდაექვსი ასევე წარმოადგენს ათას ორას სამოცი დღის სიმბოლოს, რადგან იგი ამ რაოდენობის მეათედს, ანუ მეათედ ნაწილს შეადგენს. ას ოცდაექვსი წელი 1863 წლის აჯანყებიდან 1989 წელს დადგენილ ჟამამდე მიუთითებს 1989 წელზე, როგორც ღმერთის მიერ დანიშნულ შეხვედრაზე თავისი უკანასკნელი დღეების ხალხთან.

ჩვენ ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„როგორ უნდა ვიკვლევდეთ წმიდა წერილებს? ნუთუ დოგმატური მოძღვრების ჩვენი სარები ერთმანეთის მიყოლებით უნდა ჩავარჭოთ და შემდეგ ვეცადოთ, რომ მთელი წმიდა წერილი ჩვენს უკვე დადგენილ შეხედულებებს მოვარგოთ, თუ ჩვენი აზრები და შეხედულებები წმიდა წერილებთან უნდა მივიტანოთ და ჩვენი თეორიები ყოველი მხრიდან ჭეშმარიტების წერილებით გავზომოთ? მრავალნი, რომელნიც ბიბლიას კითხულობენ და თვით ასწავლიან კიდევ, ვერ იგებენ იმ ძვირფას ჭეშმარიტებას, რომელსაც ასწავლიან ან იკვლევენ. ადამიანები შეცდომებს ითვისებენ, მაშინ როდესაც ჭეშმარიტება მკაფიოდ არის ნაჩვენები; და ღმერთის სიტყვისადმი რომ მიეტანათ თავიანთი მოძღვრებები და არა ღმერთის სიტყვა თავიანთ მოძღვრებათა შუქით წაეკითხათ, რათა თავიანთი აზრები მართებულად დაემტკიცებინათ, ისინი სიბნელესა და სულიერ სიბრმავეში არ ივლიდნენ და არც შეცდომას შეინახავდნენ. მრავალნი წმიდა წერილის სიტყვებს ისეთ მნიშვნელობას ანიჭებენ, რომელიც მათ საკუთარ შეხედულებებს შეეფერება, და ამგვარი მცდარი განმარტებებით ისინი საკუთარ თავსაც გზას ურევენ და სხვებსაც აცდუნებენ

ღმერთის სიტყვის არასწორი განმარტებით. როდესაც ღმერთის სიტყვის კვლევას შევუდგებით, ეს მდაბალი გულით უნდა ვაკეთოთ. ყოველგვარი ეგოიზმი, ყოველგვარი სიყვარულიც კი ორიგინალურობისა, განზე უნდა გადაიდოს. დიდი ხნის განმავლობაში ნაზრდოები შეხედულებები შეუმცდარად არ უნდა ჩაითვალოს. სწორედ იუდეველთა დაღუპვა გამოიწვია იმან, რომ მათ არ სურდათ თავიანთი დიდი ხნის დამკვიდრებული გადმოცემების მიტოვება. მათ გადაწყვეტილი ჰქონდათ, არ დაენახათ არავითარი ნაკლი არც თავიანთ შეხედულებებში და არც წმიდა წერილის თავიანთ განმარტებებში; მაგრამ რაოდენ ხანსაც უნდა ჰქონდეთ ადამიანებს გარკვეული შეხედულებები ნატარები, თუ ისინი დაწერილი სიტყვის მიერ ნათლად არ არის დადასტურებული, უნდა უარყოფილ იქნეს.

„ვინც გულწრფელად ესწრაფვის ჭეშმარიტებას, არ მოერიდება თავისი შეხედულებების გამოძიებისა და კრიტიკისათვის გახსნას და არ შეწუხდება, თუ მის აზრებსა და წარმოდგენებს შეეწინააღმდეგებიან. ასეთი სული იყო ჩვენ შორის დამკვიდრებული ორმოცი წლის წინ. ჩვენ ვიკრიბებოდით სულით დამძიმებულნი და ვლოცულობდით, რათა ერთნი ვყოფილიყავით სარწმუნოებითა და მოძღვრებით; რადგან ვიცოდით, რომ ქრისტე განყოფილი არ არის. თითოეული საკითხი ცალ-ცალკე ხდებოდა კვლევის საგანი. ამ კვლევით კრებებს საზეიმო სერიოზულობა ახასიათებდა. წმინდა წერილები იშლებოდა მოწიწების გრძნობით. ხშირად ვმარხულობდით, რათა უკეთ ვიყოთ განმზადებულნი ჭეშმარიტების გასაგებად. გულმოდგინე ლოცვის შემდეგ, თუ რაიმე საკითხი გაუგებარი რჩებოდა, იგი განიხილებოდა, და თითოეული თავისუფლად გამოთქვამდა თავის აზრს; შემდეგ კვლავ მუხლს ვიდრეკდით ლოცვაში, და გულმხურვალე ვედრებები აღევლინებოდა ზეცად, რათა ღმერთი დაგვხმარებოდა ერთსულოვნად გვეხედა, რათა ერთნი ვყოფილიყავით, როგორც ქრისტე და მამა არიან ერთნი. ბევრი ცრემლი დაიღვარა. თუ ერთი ძმა მეორეს უსაყვედურებდა გონების სიჩლუნგის გამო, რადგან მან ვერ გაიგო რაიმე ადგილი ისე, როგორც თვითონ ესმოდა, მხილებული შემდეგ თავის ძმას ხელს ჩამოართმევდა და ეტყოდა: 'ნუ დავამწუხრებთ ღვთის სულიწმიდას. იესო ჩვენთან არის; შევინარჩუნოთ მდაბალი და სასწავლებლად განმწყობილი სული;' ხოლო ის ძმა, ვისაც მიმართავდნენ, იტყოდა: 'მაპატიე, ძმაო, უსამართლოდ მოგექეცი.' შემდეგ კვლავ დავიჩოქებდით ლოცვის კიდევ ერთ დროში. ამგვარად მრავალი საათი გავატარეთ. ჩვეულებრივ, ერთად ოთხ საათზე მეტხანს არ ვსწავლობდით, თუმცა ზოგჯერ მთელი ღამეც იხარჯებოდა წმინდა წერილთა საზეიმო კვლევაში, რათა გაგვეგო ჭეშმარიტება ჩვენი დროისათვის. ზოგჯერ ღვთის სული მოდიოდა ჩემზე, და რთული ადგილები ნათელი ხდებოდა ღვთის მიერ დადგენილი გზით, და მაშინ სრულყოფილი თანხმობა სუფევდა. ყველანი ერთგულებისა და ერთი სულისანი ვიყავით.

„ჩვენ უგულმოდგინესად ვცდილობდით, რომ წმინდა წერილი არ დამახინჯებულიყო რომელიმე ადამიანის შეხედულებებზე მოსარგებად. ვცდილობდით, ჩვენი განსხვავებები შეძლებისდაგვარად უმნიშვნელოდ გვექცია, იმ საკითხებზე არდაყოვნებით, რომლებიც მეორეხარისხოვანი მნიშვნელობისა იყო და რომლებზედაც განსხვავებული აზრები არსებობდა. მაგრამ ყოველი სულის

ტვირთი ის იყო, რომ ძმებს შორის დამყარებულიყო ისეთი მდგომარეობა, რომელიც უპასუხებდა ქრისტეს ლოცვას, რათა მისი მოწაფენი ერთი ყოფილიყვნენ, როგორც იგი და მამა ერთნი არიან. ზოგჯერ ერთი ან ორი ძმა ჯიუტად აღუდგებოდა წარმოდგენილ შეხედულებას და გულის ბუნებრივ გრძნობებს აჰყვებოდა; მაგრამ როცა ასეთი განწყობილება იჩენდა თავს, ჩვენ ვაჩერებდით ჩვენს კვლევებს და ვწყვეტდით შეკრებას, რათა თითოეულს ჰქონოდა შესაძლებლობა, ლოცვაში მისულიყო ღმერთთან და, სხვებთან საუბრის გარეშე, შეესწავლა აზრთა სხვადასხვაობის საკითხი, ზეციდან ნათლის გამოთხოვით. მეგობრულობის გამოხატვით ვშორდებოდით ერთმანეთს, რათა შეძლებისდაგვარად მალე კვლავ შევხვედრილიყავით შემდგომი გამოკვლევისათვის. ზოგჯერ ღვთის ძალა ჩვენზე განსაკუთრებული სახით გადმოდიოდა, და როდესაც მკაფიო ნათელი ჭეშმარიტების საკითხებს გვიხსნიდა, ერთად ვტიროდით და ერთად ვხარობდით. ჩვენ გვიყვარდა იესო; გვიყვარდა ერთმანეთი.“

„იმ დღეებში ღმერთი მოქმედებდა ჩვენთვის, და ჭეშმარიტება ძვირფასი იყო ჩვენი სულებისთვის. აუცილებელია, რომ ჩვენი ერთობა დღეს ისეთი ხასიათისა იყოს, რომელიც გაუძლებს განსაცდელის გამოცდას. ჩვენ აქ მასწავლებლის სკოლაში ვართ, რათა ზემოთ მდებარე სკოლისთვის გავიწვრთნათ. ჩვენ უნდა ვისწავლოთ იმედგაცრუების ქრისტესმაგვარად ტარება, და ამით ნასწავლ გაკვეთილს ჩვენთვის დიდი მნიშვნელობა ექნება.

„ჩვენ ბევრი გაკვეთილი გვაქვს სასწავლი და მრავალი, მრავალი — დასავიწყებელი. მხოლოდ ღმერთი და ზეცაა უცდომელი. ისინი, ვისაც ჰგონიათ, რომ არასოდეს მოუწევთ საყვარელ შეხედულებაზე უარის თქმა და არასოდეს მიეცემათ აზრის შეცვლის შემთხვევა, იმედგაცრუებულნი დარჩებიან. ვიდრე ჩვენი საკუთარი იდეებისა და შეხედულებებისადმი მტკიცე ჯიუტობით ვეჭიდებით, ვერ გვექნება ის ერთობა, რომლისთვისაც ქრისტემ ილოცა.“ Review and Herald, July 26, 1892.